

ворностъ. Азъ съмъ длъженъ да защитавамъ честта си. Явете ми, признавате ли книгата си или не? Явете ми така сжщо, трѣбва ли да отговоря Мънзову или не?“

Както и трѣбва да се очаква, Хитовъ сигурно е успокоилъ Каравелова, и въпросътъ билъ уреденъ.

Съ кой ржкописъ на Хитова е разполагалъ Каравеловъ? Като се сравни запазениятъ въ Архива на Народната библиотека Хитовъ оригиналъ съ книгата, ще се види, че тѣ се различаватъ твърде много. Ако Каравеловъ бѣше преработилъ него, то той щѣше да нанесе наистина много поправки. А той твърди, че не билъ правилъ голѣми промѣни. Ясно е, че е разполагалъ съ нѣкакъвъ другъ преписъ отъ Хитовитѣ записки. Дори повърхностното сравнение на книгата съ преписа на Берковски показва, че Каравеловъ е използвалъ именно него. И понеже самъ Хитовъ потвърждава точността на преписа, направенъ отъ Берковски, не може и дума да става за неточности въ Каравеловото издание.

Поправките, които Каравеловъ е нанесълъ въ Хитовата книга, сж повече стилистични. Каравеловъ дава литературна обработка на преписа на Берковски, внася повече образностъ, повече чувство, повече топлота на разказа. Отъ него сж и лиричните отклонения тукъ-тамъ, и свежитѣ описания на нѣкои мѣста изъ българската природа, които се срѣщатъ на нѣколко пжти въ книгата. Отпечатъкъ на Каравеловитѣ възгледи носятъ и нѣкои сжждения за лица и събития.

Всичко това не намалява ни най-малко авторскитѣ заслуги и права на Хитова. Въпрѣки преработките на Берковски и Каравелова, записките на Хитова си оставатъ все пакъ негови, тѣ сж напълно въ стила на неговитѣ разбирания и изразяватъ неговата духовна сжщностъ. Въ това най-вече се състои